

LETNIK XXVII, NOVEMBER-DECEMBER 2019

Mir
11-12

Odmev Medžugorja

OSREDNJA TEMA: MARIJA KRALJICA ZMAGOVALKA

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. oktobra 2019***

»Dragi otroci!

Danes vas kličem k molitvi.

Naj bo molitev balzam za vašo dušo, kajti sad molitve je radost,
darovanje, pričevanje za Boga drugim s svojim življenjem.

Otročiči, v popolni predanosti Bogu, bo On skrbel za vse in vas blagoslovil
in vaše žrtve bodo imele smisel.

Jaz sem z vami in vse vas blagoslovjam s svojim materinskim blagoslovom.

Hvala, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

***Sporočilo Kraljice miru po vidkinji Mariji Pavlović Lunetti
25. novembra 2019***

»Dragi otroci!

Naj bo ta čas za vas čas molitve. Brez Boga nimate miru.

Zato, otročiči, molite za mir v svojih srcih in družinah, da bi se mogel Jezus
roditi v vas in vam dati svojo ljubezen in blagoslov.

Svet je v vojni, ker so srca polna sovraštva in ljubosumja.

V očeh se vidi, otročiči, nemir, ker niste dopustili Jezusu, da bi se rodil v
vašem življenju. Išcite ga, molite in On se vam bo daroval v Detetu,

ki je radost in mir.

Jaz sem z vami in molim za vas.

Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

IZ VSEBINE REVIJE

SPOROČILA Kraljice miru ... 2, 4

TEMA	MESECA:	MARIJA
KRALJICA ZMAGOVALKA ... 6		

INTERVJU

Marta Ciraj: Vera je dar ... 13

SVETNIK 20. STOLETJA

Blažene Drinske mučenke ... 18

RAZMIŠLJANJE

Potrpežljivost ... 23

PRIČEVANJE

Jezus tudi danes dela čudeže ... 25

MOJI DRAGI MLADI! ... 27

MLADIFEST

prihaja v Slovenijo ... 29

MOLITEV

Častim te kot Otroka ... 30

V SPOMIN

P. Slavko Barbarić ... 32

PRESENEČENJA MLADIFESTA ... 34

KO MARIJA POKLIČE

Spomini z romanja družin ... 36

Z MARIJO BEREMO SV. PISMO

Krščanski ponos in upanje ... 38

RAZMIŠLJANJE s. Emmanuele ... 41

MARIJINI OBROKI ... 45

ROMANJA ... 46

Spoštovane bralke, spoštovani bralci!

V letu, ki se bliža koncu – koliko milosti in blagoslovov smo prejeli!! Ne le v lepih in srečnih trenutkih, ampak tudi v boleznih, srečanjih s smrtjo, preizkušnjah ..., v katerih smo odkrili, s kolikšno močjo in ljubeznijo nas podpirata Bog in Mati Marija. Tudi v tej številki naše revije smo zbrali nekaj takih Vaših pričevanj; iz srca Vam hvala zanje. Tako smo drug drugemu spodbuda in tudi zgled.

Osrednja tema – **Marija Kraljica zmagovalka** – nas postavi na bojno polje, v boj med dobrim in zlim. Marijini načrti so veliki, smeli, vabi nas, da sodelujemo pri njihovem uresničevanju in pri njeni zmagi. Potrebuje prav vsakega od nas ... Naj bo adventni čas nova priložnost za to, za spreobrnjenje, h kateremu nas Marija nenehno spodbuja. Če Gospod prihaja, pojdimo tudi mi na pot, storimo čim več korakov proti Njemu in živimo ves čas v Njegovi navzočnosti s češčenjem, z izročanjem in zahvaljevanjem.

Vsi iz uredništva Vam želimo blagoslovljen čas pričakovanja in blagoslovljen praznik Gospodovega rojstva!

November-december 2019

3

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. oktobra 2019*

*»Dragi otroci,
po volji in ljubezni nebeškega Očeta sem tu med
vami, da vam z materinsko ljubeznijo pomagam,
da bi v vašem srcu rasla vera, da bi v resnici mogli
dojeti smisel zemeljskega življenja
in veličino nebeškega.*

*Otroci moji, zemeljsko življenje je pot k večnosti,
resnici, življenju, k mojemu Sinu. Po tej poti vas
želim povesti. Vi, otroci moji, vi, ki ste vedno žejni
več ljubezni, resnice in vere, vedite, da je samo en
izvir, iz katerega morete piti: zaupanje v nebeškega
Očeta, zaupanje v Njegovo ljubezen. Prepustite se
popolnoma Njegovi volji in ne bojte se. Vse, kar je
najbolje za vas, vse, kar vas vodi k večnemu
življenju, vam bo dano. Dojeli boste, da smisel
življenja ni vedno hoteti in imeti, ampak ljubiti
in dajati. Imeli boste resnični mir in resnično
ljubezen. Bili boste apostoli ljubezni.
S svojim zgledom boste storili, da ga bodo
tisti otroci, ki ne poznajo mojega Sina in
Njegove ljubezni, želeli spoznati.
Otroci moji, apostoli moje ljubezni, častite z
menoj mojega Sina in ljubite ga nad vse.
Vedno si prizadevajte živeti v Njegovi
resnici.
Hvala vam. «*

*Sporočilo Kraljice miru
po vidkinji Mirjani Dragičević Soldo 2. novembra 2019*

*»Dragi otroci,
moj ljubljeni Sin je vedno molil in slavil nebeškega Očeta.
Vedno mu je vse govoril in Njegovi volji zaupal. Tako bi
morali tudi vi storiti, otroci moji, ker nebeški Oče vedno
posluša svoje otroke. Eno srce v enem srcu, ljubezen, luč in
življenje. Nebeški Oče se je daroval po enem človeškem
obrazu, ta obraz pa je obraz mojega Sina. Vi, apostoli moje
ljubezni, vi bi morali vedno nositi obraz mojega Sina v svojih
srcih in svojih mislih. Vi bi morali vedno misliti na Njegovo
ljubezen in Njegovo žrtev. Morali bi moliti, da bi stalno
čutili Njegovo navzočnost, ker, apostoli moje ljubezni,
tako boste pomagali vsem, ki ne poznajo mojega
Sina, ki niso spoznali Njegove ljubezni.
Otroci moji, berite knjigo evangelija. To je vedno
nekaj novega, to je tisto, kar vas veže z mojim
Sinom, ki je rojen, da prinese besede življenja
vsem mojim otrokom in da se žrtvuje za vse.
Apostoli moje ljubezni, ki vas nosi ljubezen
do mojega Sina, prinesite ljubezen in mir
vsem svojim bratom. Nikogar ne sodite. Po
ljubezni do mojega Sina ljubite vsakega. Tako
boste skrbeli tudi za svojo dušo, in ta je tisto
najdragocenejše, kar vam v resnici pripada.
Hvala vam. «*

TEMA MESECA

MARIJA KRALJICA ZMAGOVALKA

Marija se je začela prikazovati v Medžugorju, da bi ljudi ob koncu drugega in na začetku tretjega tisočletja **usmerila k Jezusu Kristusu in jih povabila k spreobrnjenju**. To je zahtevno in težko obdobje zgodovine. Na začetku je opozorila na brezbožni komunizem, ki je toliko ljudem iztrgal iz srca občutek za sveto in za Boga. Temu je sledil padec komunizma in vojna v nekdanji Jugoslaviji. Za tem so nastopile **ideologije potrošništva**, liberalizma in brezboštva, ki se usmerjajo proti življenju in vodijo k propadu civilizacije. En del človeštva doživlja materialni razvoj, kot ga svet še ni poznal, znanost, tehnika,

komunikacije delujejo v službi bolj dinamičnega in udobnega življenja. Tej materialni presitosti se pridružuje duhovna praznina in velik individualizem. S tem zahodni svet izgublja temelj, iz katerega se je rodil, in postaja prestrašen, izgubljen ter brez življenja. Podobno je bilo ob zatonu antične grško-rimske civilizacije.

Marija napoveduje, **da bodo premagani tisti, ki želijo uničiti svet** in življenje na njem. Na zemljo je prišla kot Kraljica – bojevnica proti zmagu (na glavi ima krono z dvanajstimi zvezdami). Zlo ne more premagati tega kraljevanja, saj je njen Sin premagal hudobnega duha, skušnjavca in uničevalca. Marija se

od začetka prikazovanj postavlja nasproti njegovemu zapeljevanju in spodbuja vidce k zvestobi Jezusu Kristusu. V svojih sporočilih **ne napoveduje apokaliptičnega konca sveta in velikih kazni za grehe človeštva**, ampak govori na pozitiven način o rešitvi, upanju in zmagi. Sporočila Kraljice miru so prežeta s krščanskim upanjem. Marija je to povedala že na začetku: »Ti napovedovalci pravijo: V tem letu, ta dan ... bo katastrofa. Vedno sem poudarjala, da bo prišla kazen, če se svet ne bo spreobrn timer. Zato vas vse vabim k spreobrn timer. Vse je odvisno od vašega spreobrn timerja.« (15. 12. 1983) **Zmaga Kraljice bo toliko hitrejša in mogočnejša**, kolikor hitreje bodo ljudje odgovorili na njeno povabilo.

Marija uporablja **besedo 'kazen'**, vendar jo vidi v luči Svetega pisma, torej kot zadnjo posledico človeškega greha, ki je odmik od Boga in izročitev nasprotniku, hudemu duhu. **Bog ne povzroča kazni, ki vodi v uničenje, more pa jo dopustiti**, če narašča človeška hudobija in se ljudje ne spreobračajo. Prihaja pa naproti ljudem, ki kričijo iz svoje nesreče in se zavedajo, kaj so storili. Že v Fatimi Marija ni hotela, da bi se razbesnela še ena svetovna vojna. Opozarjala je človeštvo na to nevarnost in vabila k spreobrn timerju. Kerse ljudje niso zmenili za Marijino povabilo, je sledila še hujša nesreča za človeštvo.

Istočasno je Bog dopustil preganjanje Cerkve, da bi se vn timer prečistila.

Tretji del tretje fatimske napovedi je še v teku. Napad kraljestva teme prehaja v zadnjo fazo, toda na koncu bo svet videl zmagoslavje križa, poudarja p. Livio. (251) V tej napovedi je upodobljena katastrofa, ki jo je povzročil človeški napuh, ko je sebe postavil na mesto Boga. Videtimeremo, kako se Kraljica miru bori za veliko zmago. Njeno orožje je milost, ki deluje v Cerkvi, ki je ne bodo premagala peklena vrata, kot je napovedal njen ustanovitelj Jezus Kristus. To je Cerkev, ki je zvesta Kristusu in je ni strah hoditi za Njim po poti na Kalvarijo. Med ruševinami in preganjanjisledi škofu, oblečenemu v belo. Koliko 'pravovernih kristjanov' se še danes postavlja proti škofu, ki je

oblečen v belo?! Prav on s toliko brati in sestrami daje pričevanje odpuščanja in ljubezni v težkih okoliščinah, kjer kosi smrt in kjer želijo nekateri s sovraštvom prekriti dar odpuščanja in Božjega delovanja. Cerkev ne sme biti preplašena od teh okoliščin, ampak mora dajati pričevanje ljubezni in usmiljenja. Cerkev trpi in moli, da bi se ljudje, ki so ujetniki zla, rešili vsakega njegovega suženjstva. **Kraljica miru je prisotna že toliko časa, da bi pripravila Cerkev na neskončno potrpljenje, na to, da bo sredstvo odrešenja za svet.**

V svojem klicanju je Kraljica miru neutrudna; spodbuja terpo vsakem padcu dviga in zdravi. Predvsem pa ne preneha zagotavljati svoje zmage,

ki je zmaga njenega Sina, ki je premagal satana: »Moj Sin mi je obljubil, da zlo ne bo nikoli zmagalo, ker ste tu vi, pravične duše; vi, ki si prizadevate moliti s srcem; vi, ki svoje bolečine in trpljenje prinašate mojemu Sinu; vi, ki razumete, da je življenje samo en migljaj; vi, ki hrepenite po nebeškem kraljestvu. Vas vse to dela moje apostole in vodi k zmagi mojega srca. Zato, otroci moji, očistite svoja srca in častite mojega Sina.« (2. 11. 2014) V teh Marijinih besedah vidimo, kje je središče boja, ki se odvija v svetu – v srcih ljudi. **Marijina zmaga gre od srca do srca**, po mnogih skrivnostnih izbirah in klicih. Zato Marija ponavlja, da je vse odvisno od spreobrnjenja ljudi. Gospodova dekla je prišla, da bi njeno brezmadežno Srce zavladalo v srcu zgodovine.

Očiten znak te zmage je Rusija. Njenakomunistična partija je bila izvir svetovnega zla, proti-božjega in proti-človeškega komunizma. Satan je omrežil srca ljudi, da so sovražili, pobijali, uničevali svetinje in življenje. Marija je v Fatimi napovedala zmago njenega Srca v tej tako prizadeti državi. V dolgem obdobju nasilja nad vero in sejanja zla je **spodbujala zveste kristjane k pogumnemu žrtvovanju in vztrajnosti.** Tako sodesetletje po začetku prikazovanj v Medžugorju **padle komunistične države vzhodne Evrope in tudi Rusija.**

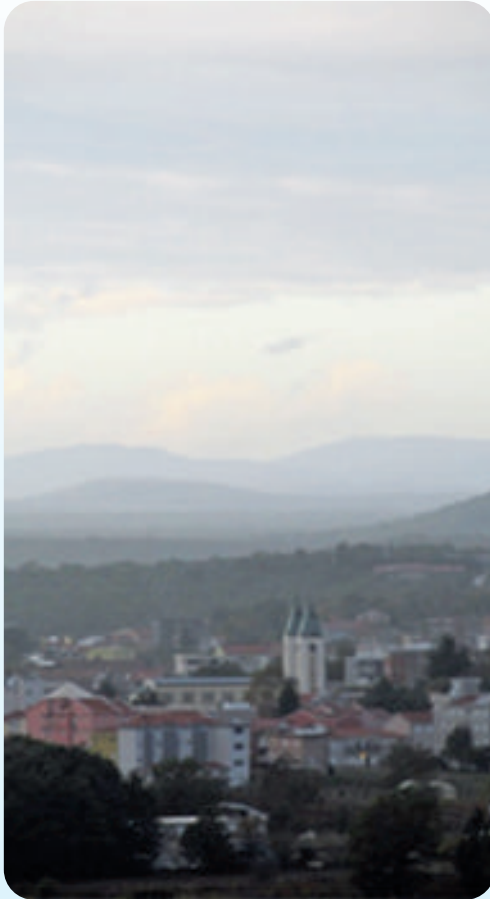
Marija je v tem času navdihovala množice in voditelje, da so sledili Božjim navdihom, osvobajala je duše ljudi, da so zapuščali kremplje zla špijonaže in vsakovrstnega nasilja ter se odprli svobodi Božjega Duha.

Eno najbolj očitnih znamenj zmagujoče prisotnosti Kraljice miru je bil **pontifikat sv. Janeza Pavla II.**, ki je bil **eden največjih Marijinih apostolov** v zadnjem času. V Medžugorju je Kraljica miru skoraj desetletje prej napovedala, da bo po nemirih na Poljskem **zelo češčena v ruskem narodu**. Zahod pa bo ostal

pri svojem napredku, vendar brez vere in Boga. (30. 10. 1981)

Leto 1991 je bilo leto zmagoslavja Marijinega brezmadežnega Srca sredi ateistične ruske stvarnosti. Na začetku leta je Kraljica miru spregovorila o rušenju in smrti, ki juprinaša satan, zato se je treba **zavestno in z vsemi močmi postaviti proti njemu**. » Dragi otroci! Danes vas, kot nikoli doslej, kličem k molitvi. Vaša molitev naj bo molitev za mir. Satan je močan in hoče uničiti ne le človeška življenja, ampak tudi naravo in planet, na katerem živite. Zato, dragi otroci, molite, da bi se po molitvi zavarovali z Božjim blagoslovom miru. Bog me je poslal k vam, da bi vam pomagala. Če hočete, sprejmite rožni venec! Že sam rožni venec lahko naredi čudeže v svetu in vašem življenju. Blagoslavljam vas in ostajam z vami, dokler bo božja volja. Hvala vam, ker nočete zatajiti moje navzočnosti tu, in hvala, ker vaš odgovor služi dobremu in miru. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.« (25. 1. 1991)

Dramatičen ton Marijinih besed je očiten. Marija je pokazala na **boj, ki se je vnel med Bogom in silami zla**, ki želijo uničiti Božje delo v svetu in njegov stvarjenjski temelj. Spodbudila je srca k boju in se zahvalila vsem, ki so se odzvali njenim sporočilom. Predvsem pa je **napovedala očitno zmago**. Avgusta so se spraševali po svetu, kaj se

dogaja v Sovjetski zvezi, kjer je oblastniški aparat zaškripal ob naraščajočem duhovnem prebujanju. Marija je **povabila k devetdnevneemu postu in molitvi**, da bi se uresničile njene napovedi. »Tudi danes vas kličem k molitvi. Zdaj, ko se je začel uresničevati moj načrt, je satan močan in hoče zмести moje načrte miru ter vam dopovedati, da moj Sin ni dovolj odločen v svojih odločitvah. Zato vas vse, dragi otroci, kličem, da bi še bolj molili in se postili. Kličem vas k devetdnevneemu odpovedovanju, da bi se z vašo

pomočjo uresničilo vse, kar želim uresničiti po skrivnostih, ki sem jih začela v Fatimi. Kličem vas, dragi otroci, da zdaj **spoznate, kako pomemben je moj prihod in resen zdajšnji položaj**. Želim rešiti vse duše in jih darovati Bogu. Zato molite, da bi se v polnosti uresničilo vse, kar sem začela. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.« (25. 8. 1981)

Le redki so v teh dogodkihbrali njihovo globoko duhovno sporočilo. **Cerkve v vzhodni Evropi so dočakale osvoboditev, začela se je duhovna pomlad, Rusija je bila ponovno evangelizirana**. Kar se je zgodilo v tej veliki državi, more biti optimistična napoved tudi za druge države in narode, če ne bodo pristali na propagando hudiča.

Tudi kasneje Marijini klici niso ostali brez odgovora. Nikoli ni v krščanstvu tako odmeval klic po spreobrnjenju kot v teh prikazovanjih. Povedala je: »Zato se, otročiči, **v ponižnosti srca vrnite k Bogu in Njegovim zapovedim**, da bi z vsem srcem mogli reči: kakor v nebesih, naj bo tako tudi na zemlji.« (25. 1. 2016) Marija je tudi rekla, da **nekateri poslušajo njena sporočila, vendar jih ne uresničujejo v vsakdanjem življenju**. Pomen teh sporočil je velik, ker Marija pravi, da se ne bo več prikazovala na tak način. (2. 5. 1982)

Po dolgih letih prikazovanj je Mirjani

rekla: »Danes vas **kličem, da bi se znova rodili v molitvi, in da bi po Svetem Duhu, ob mojem Sinu, postali nov narod.** Narod, ki ve, da izgubi sebe, če izgubi Boga. Narod, ki ve, da je kljub vsemu trpljenju in preizkušnjam ob Bogu varen in rešen. Kličem vas, da se zberete v Božjo družino in se krepite ob Očetovi moči. Kot posamezniki, otroci moji, ne morete zaustaviti zla, ki želi zavladati svetu in ga uničiti. Toda po Božji volji morete vsi skupaj, **ob mojem Sinu, spremeniti vse in ozdraviti svet.** Vabim vas, da z vsem srcem molite za svoje pastirje, ker jih je izbral moj Sin. Hvala vam.« (2. 8. 2011) Ljudje morajo sami izbrati in se odločiti za Boga ali proti Njemu. Nihče se temu ne more izogniti, njegova drža na zemlji pa bo odločala tudi o blaženosti v večnosti. »Vi, otročiči, ste svobodni, **da se v svobodi odločite za Boga ali proti Njemu.** Vidite, kam vas želi satan povleči, v greh in suženjstvo. Zato se, otročiči, vrnite k mojemu srcu, da bi vas jaz mogla povesti k svojemu Sinu Jezusu, ki je pot, resnica in življenje.« (25. 1. 2016) Ob Marijinih prikazovanjih in njenih sporočilih ni mogoče ostati pasivenali zgolj na ravni zunanjega zanimanja, ki ga pokažejo nekateri romarji. Marija pravi, **da ne bi smel nihče stati ob strani** in od daleč gledati to dogajanje. Vsak romar in vernik bi moral vstopiti vanj. Zato Mati kliče

svoje otroke, da bi ji **pomagali pri prebujanju in reševanju človeštva.** (25. 5. 1995) Bolj ko bo odgovor temeljit in hiter, prej in bolj učinkovito bo Marija uresničila svoje poslanstvo na zemlji.

Vsi ljudje se morajo **na sebi lasten način odločiti, ali bodo sprejeli odrešenje,** ki ga prinaša Jezus, ali ga bodo zavrnili. Skrivnosti src se bodo razkrile in ljudje se bodo pokazali v tem, kaj so bili v odnosu do Jezusovega odrešenja in njegovihmilosti. Na poti do tega je Marija kot 'novi Mojzes', ki nas v Jezusovem imenu vodi skozi Rdeče morje v obljubljeni deželo in kaže, kako je z Božjo pomočjo močnejša od moči hudobnega duha ter njegovega nasilja. **Človeštvo more ob Mariji zgraditi novo kulturo življenja, upanja in ljubezni.** Kraljica miru je ostala toliko časa z vidci in s človeštvom, da bi čim več ljudi slišalo njeno povabilo in se spreobrnilo.

Današnji čas potrebuje Marijine apostole, ki bodo prinašali odpuščanje, mir in ljubezen. Marija **se veseli zmage svojega brezmadežnega Srca,** čeprav je svet še zelo temačen in ljudje kakor nepremakljivi. Toda z ljubeznijo je vedno tako, da že vnaprej gleda, kar bo šele sledilo. Prihod Kraljice miru prinaša vedno nove milosti in privlačnost zla pada v prah. Za Cerkev se zdi, da izgublja v moč, v

resnici pa se je zatekla v puščavo, kjer se pripravlja na veliki prihod, ki ga bo Jezus uresničil po Mariji. Boj se nadaljuje in je še hujši. Marija **krepi duhovno življenje pri vseh, ki ji sledijo**. Kakor je Jezus v času zemeljskega delovanja oblikoval svoje učence, tako Marija **pripravlja svoje apostole**, da bodo pripravljeni na veliki prehod in da bodo ob svojem času **povedli človeštvo čez Rdeče morje sodobne brezcilnosti in hudobije**.

V svojih sporočilih Mirjani Marija oblikuje um in srca tistih, ki jih kliče 'moji apostoli': »Z materinsko ljubeznijo in materinskim potrpljenjem vas znova vabim, da živite po mojem Sinu, da širite Njegov mir in Njegovo ljubezen, da kot moji apostoli z vsem srcem sprejmete Božjo resnico in prosite Svetega Duha, da vas vodi. Tedaj boste mogli zvesto služiti mojemu Sinu in s svojim življenjem pokazati drugim Njegovo ljubezen.« (2. 12. 2015)

To je množica malih, zadnjih, preprostih, ubogih, pobožnih ... S to vojsko Marija pripravlja svojo zmago. »Bodite zvesti mojemu Sinu in učite druge zvestobe. Z vami sem, pomagala vam bom. Učila vas bom vere, da jo boste znali na pravi način prenesti drugim. Učila vas bom resnice, da boste znali razlikovati. Učila vas bom ljubezni, da boste spoznali, kaj je prava ljubezen. Otroci

moji, **moj Sin bo storil, da bo govoril preko vaših besed in vaših del.**« (2. 9. 2015)

Ob teh besedah razumemo, zakaj se Marija v Medžugorju prikazuje toliko časa. Človeštvo pripravlja na boj, ki ga čaka. **Kraljica miru nosi v svojem srcu vse te bojevnike in tudi tiste, ki si še ne upajo v boj ali bežijo od njega.** (2. 7. 2015) Pričakuje, da bodo slišali njen klic in se mu odzvali. Blagor vsem, ki se ne bodo obirali in izgovarjali, ampak po njenem vzoru naklonjeno izrekli besede: Da, zgodi se po tvoji besedi.

Primož Krečič

INTERVJU

VERA JE DAR ...

Tokrat vam, dragi bralci, predstavljamo eno izmed nas, gospo Marto. Če bi jo morali označiti v treh besedah, bi rekli: predana (Bogu, domu in /na/rodu), razgledana (duhovno in strokovno) in pogumna (v mislih, besedah in dejanjih). Povedala nam je veliko lepega.

Marta, za začetek pogledjmo nekoliko v preteklost. Poznalasi se s pokojno gospo Majo Zalar (ki je začela izdajati našo revijo in jo več kot 20 letsama urejala) in z njo tudi sodelovala. Kako sta se srečali vajini poti? Kako si jo ti doživljala, kaj na njej te je pritegnilo? Kaj je na romanjih, ki jih je vodila, poudarjala?

Z gospo Majo sva se srečali leta 2009. Takrat je dozorela moja želja,

da grem v Medžugorje s svojo najmlajšo, še ne 8-letno hčerko. Ker so uršulinke, kamor sem najprej klicala, imele že vse zasedeno, so mi dale številko gospe Maje. Sprva ni imela niti časa, a se je med pogovorom razveselila, ker »... ravno sta se dve mesti sprostili!«

Na romanjih je zelo lepo govorila o Mariji. Nagovarjala je mlade na njihov način in z veliko ljubezni. Imela je sočutje z njimi, čutila je njihovo ranljivost in ranjenost. Tudi mojo hčerko je takoj pritegnila. Vedno je lepo govorila o duhovnikih, ni dovolila kritike, temveč je ljudi spodbujala k molitvi zanje.

Živela je v trdnem prepričanju, da je vodenje romanj v Medžugorje njeno poslanstvo. Nekoč sva bili skupaj pred Najsvetejšim na celonočnem

češčenju v Dravljah in mi je povedala, da si je že od otroštva želela biti Jezusova lučka. Tedaj mi je povedala tudi zame šokantno razlago: izgubo svojega moža je videla kot Božjo voljo, da bi lahko ona v polnosti izpolnjevala Božji načrt – vodila romarje k Mariji. »Da bi jaz lahko vodila romarje k Mariji, je moral on oditi k Bogu! Kajti on bi mi branil,« je rekla.

Veliko sva se pogovarjali. Ko je čutila, da se bliža njen konec, me je prosila, da bi sodelovala pri reviji Mir – Odmev Medžugorja. Prosila me je tudi, naj poiščem koga, ki bi razlagal sporočila. Predlagalasem ji »sošolca« z duhovnega usposabljanja na TeoF, p. Benedikta Emberšiča, ki je potem res kar nekaj časa sodeloval z našo revijo. Nazadnje sva se slišali, malo preden je umrla, ko je zadnjič urejala revijo, že na bolniški postelji. Takrat me je povezala s Franetom Pavlovčičem, ki ji je pri tem delu že pomagal ...

Majo sem imela rada, ker je bila iskrena, pravi zgled vere, pa tudi vitalnosti duha in telesa. Odlikovala jo je velika ljubezen do Marije, bila je izjemna sogovornica, prežeta s Svetim Duhom. Marijo je videla kot našo Mater, ki ima posluh tudi za naše zemeljske potrebe. Trdno je verovala, da ona zmore vse izprositi in da smo izročeni njej v njenih rokah varni. »Marija je praktična!« je rada rekla, »vidi naše potrebe.«

Ne morem reči, da te zelo dobro poznam, pa vseeno si te upam označiti kot Marijinega »apostola«. Kako si prišla na to »marijansko pot«?

Prvič sem se začela zavedati Marijine veličine, ko sem pričakovala prvega otroka in smo z možem Jožefom in njegovim očetom 6. julija 1980 romali v Žužemberk na novo mašo Jožefovega sošolca, Franceta Godca. On si je za svoje novomašno geslo izbral: **Povsod Boga po Mariji**. Takrat sem bila še precej mlada in mi je bilo tako močno zaupanje v Marijo novo. Prej o tem še nisem premišljevala. Imela pa sem zgled češčenja Marije pri svoji mami. »Marijika« ji je pravila in veliko premišljevala o njej, se k njej zatekala v stiski, jokala je, ko je razmišljala o njenem trpljenju ob križevem potu njenega Sina ...

Ko smo prišli v Komendo, kjer sedaj živimo, so bili najini prvi trije otroci

še majhni. Mož zaradi diplomatske službe ni bil doma in smo bili med tednom sami. Ko sem na službeni ekskurziji v Švico po naključju spoznala tedanjo dirigentko našega cerkvenega pevskega zbora in smo potem skupaj prepevali Marijine pesmi, me je povabila k pevskeму zboru. Opravičevala sem se, da ne morem zaradi še majhnih otrok. Ko pa vabila kar niso prenehala, po raznih ljudeh, sem se odločila in povedala osebi, ki me je spomnila na to, da me zborovodkinja čaka: »Pridem, Mariji na čast, v maju.« In sem res prišla in še danes pojem! To je bilo leta 1989. Ko danes obujam spomine, verjamem, da je Marija varovala otroke, ko sem hodila na pevske vaje ... Prejeli pa smo tudi veliko milosti prek mojega sodelovanja v pevskeм zboru. ... Hvaležna sem za vse to in vem:

Marija vedno vodi naše poti.

Danes mi je Marija vedno pred očmi, še posebno pa kadar sem pred kakimi odločitvami in življenjskimi vprašanji ali v stiski, težavi. Marija mi je velika vzornica v vsakdanjem življenju, rada bi ji bila podobna in jo želim posnemati.

Tvoje zaupanje v Boga in Marijo je zelo veliko in mnogo narediš za to, da bi tudi drugi začutili Božjo ljubezen. Delaš potihoma in skoraj brez besed, ko pa je potrebno zastaviti odločno besedo in tudi svoj ugled za pošteno stvar, si neomajna. Od kod črpaš moč za tako držo, za pogum?

Menim, da je to že v rodu. Moja mama in vsi njeni so bili odločni, neomajni, »bojevit« zagovorniki katoliške vere. Moja stara mama je bila posvečena Jezusovemu Srcu. Otroke je vzgajala v močnem zaupanju v Boga. Moja mama je večkrat povedala, da je njena mama (katere poročni prstan s simboli vere, upanja in ljubezni mi je mama podarila in ga nosim) trdila, da jih je med vojno samo vera rešila, da so ostali vsi živi. Dokler je živela stara mama, smo vsak večer molili rožni venec, na kolenih. Nato je molitev prevzela moja mama in smo nekaj časa še molili rožni venec, potem pa desetko. Moderni čas je prinesel spremembe tudi k nam ... Bila sem vzgojena v zvestobi Bogu in človeku. Stanovitnost mi je bila vcepljena kot

velika vrednota, prevara pa kot najhujši greh.

Za vero je izjemno pomemben zgled. Pa tudi talent – vera je dar. Ne gre pa brez truda. Delati je treba. Brez molitve in duhovnega poglobljanja ni nič. Velik zgled v krščanski drži sem imela v mami. Zaradi vere se je odpovedala karieri– po odpustu iz političnega zapora (odsedela 21 mesecev v Rajhenburgu) so ji ponujali dobro plačano službo, morala pa bi stopiti v partijo. Odločno je odklonila. Njena zgodba me je navdihovala že kot otroka, skupaj z leto mlajšo sestro (v družini nas je bilo pet otrok) sva se »borili za vero«!

Moja srčna želja je, da bi ljudje spoznali lepoto krščanske vere, Kristusov evangelij, da bi spoznali Boga. Življenja brez Boga si ne

predstavljam in smilijo se mi tisti, ki Ga ne poznajo. Zato tudi z veseljem govorim o Njem, Njegovih delih, dobroti, kje vidim Njegovo delovanje v svojem življenju, z veseljem ljudem tudi odgovarjam na različna vprašanja o naši veri.

Čutim notranji vzgib, ko je treba razkriti svoje vrednote. In mu sledim. Ni vedno lahko, po navadi pa dobim tako močan ali celo ponavljajoč se vzgib, da mu moram slediti. Verjamem, da je na delu Sveti Duh. Tako me je pred volitvam v sedanji državni zbor prevzela misel, da bi bilo treba v naš parlament povabiti živega Jezusa. Misel se mi je sicer zdela skoraj nora, spraševala sem se, ali naj jo izrečem ali ne. Potem sem se prepustila, molila in prosila za moč. Na internetu sem prebrala, da to po svetu niti ni tako nenavadno ... Kasneje sem našla celo študijo, ki jo je že izdelal naš Državni zbor, ker je ena od strank predlagala, da bi v parlamentu imeli molitvene zajtrke ...Potem pa se je zgodila priložnost, da sem to lahko predstavila, in to na sam rojstni dan sv. Janeza Pavla II., 18. maja 2018. O tem sem pisala tudi na portalu MojaObčina.si.

Si v službi, si žena, mama in babica – in prav vsaka tvoja vloga je prežeta z ljubeznijo in vero. Se morda tudi v tvoji družini kdaj križajo vrednote, ki jih gojita z možem, z vrednotami, ki jih ponuja svet?

Hvala Bogu, v družini imamo iste vrednote. So pa nianse. Nekateri so bolj, drugi manj goreči. Marija poskrbi za vse. Je pa svet odklonilen do krščanskih vrednot. Veliko primerov bi lahko navedla, ko se je kdo od nas znašel v navzkrižnem ognju. Vesela sem, ko slišim pripovedi svojih otrok, da so pričevalci vere in se ne obračajo po vetru. Hvaležna sem angelom varuhom in Mariji za vso ljubečo skrb. Ko gre za občutljiva etična vprašanja, pa smo kristjani na prepihu. Svet želi lahke in udobne rešitve, naša vera pa uči drugače. Treba je veliko moliti, prositi Svetega Duha, ki vodi naše poti, dejanja, besede. Brez pomoči »od zgoraj« bi tudi sama že večkrat »oplela«. Tako pa smo le našli pot naprej, v smer življenja. Na videz drobne stvari dajejo upanje.

Kaj je po tvojem mnenju v življenju najpomembnejše?

Biti dober človek, biti povezan z Bogom, delati dobro, dobro želeti vsem ljudem, biti zadovoljen z malim, čuditi se lepoti stvarstva, naučiti se trdo delati in se boriti za dobro, a tudi sprejemati poraze, neuspehe. Seveda mi največ pomeni družina, odnosi v njej, posebej z možem, s katerim si prizadevava skupaj rasti.

Za revijo prevajaš komentarje s. Emmanuelk Marijinim sporočilom. Kako sama sprejemaš Marijina

sporočila? Se ti zdi možno, da jih živimo?

Marijina sporočila so izjemno lepa in nagovarjajoča. Iz njih veje skrb za nas vse, včasih tudi žalost, pa veliko upanje in, kot je rekla Maja Zalar, praktični nasveti Matere. Sama poskušam živeti njena sporočila. Zdijo se mi zahtevna, a ne nemogoča, vsaj približamo se jim lahko. Ko se sprehajam po ulicah, molim rožni venec, ko srečujem ljudi, jih blagoslavljam, ko molim, molim za vse ljudi, pogosto se spomnim duhovnikov, pa tudi tistih ljudi, ki še niso spoznali Božje ljubezni, kolikor mogoče se držim vseh petih kamnov ...

Hvala za pogovor, Marta! Naj Bog še naprej podpira vse dobro v tebi!

Pogovarjale smo se
Petra, Marta in Mirjam

SVETNIK 20. STOLETJA

BLAŽENE DRINSKE MUČENKE

»Blagor vam, kadar vas bodo zaradi mene zasramovali, preganjali in vse húdo o vas lažno govorili. Veselite in radujte se, kajti vaše plačilo v nebesih je veliko« (Mt 5, 11-12).

Na Palah pri Sarajevu je v vihri 2. svetovne vojne živel pet redovnic iz družbe Hčere Božje ljubezni. Tam so imele svoj samostan, obdelovalno

zemljo, šolo za verouk. Sprejemale in oskrbovale so vse, ki so bili kakršnekoli pomoči potrebni. Vsi ljudje ne glede na svojo versko ali nacionalno pripadnost so jih izredno spoštovali in o njih vedeli povedati samo najboljše. Nečakinja sestre Jule je bila kot deklica pogosto v samostanu in se spominja, kako zelo požrtovalno sta na vrtu, v hlevu in

pralnici delali s. Krizina in s. Antonija, kako pridna je bila s. Bernardete v kuhinji, kako potrpežljiva je bila in kako je poučevala s. Berchmana in kako vsestranska je bila s. Jula, ki je samostan vodila in se lotila vsakega dela.

Oktobra 1941 so sestre v svojo hišo sprejele duhovnika Franca Ksaverja Meška, ki so ga gestapovci skupaj s 300 drugimi duhovniki pregnali iz Slovenije. Od takrat dalje je bila v samostanu vsak dan tudi sveta maša. Domačini so samostan imenovali »gostišče ubogih«. Sosed Franjo Milišić poroča: *»Veliko so dale ubogim, pa tudi posojale so, vse od petroleja do soli. Nikoli niso delale nobene razlike, pomagale so pravoslavnim, muslimanom in katolikom.«* Ljudje so skupnosti nadeli še eno ime: skupnost petih angelov.

Od septembra 1941 je bilo iz dneva v dan nevarneje. 16. oktobra, dva meseca pred smrtjo, je s. Jula pisala svoji sestri: *»Zlo je postalo veliko in težave so na vse strani. Okrog nas se ruši, gori, krade in ugrablja in ljudje postajajo divji, slabši od zveri (...) Čakamo, kaj nam bo dragi Bog odredil. Nevarnost je velika, ampak sedaj ne moremo nikamor. Naj nam da Bog srečno in lepo smrt in drugega ničesar ne rabimo.«* Sestre so vztrajale, pomagale in molile za mir, pa vendar so 11. decembra pozno

popoldne na njihova vrata potrkali četniki. V samostanu so bile štiri sestre in duhovnik, sestra Jula se je ravno vračala domov, ker je šla po moko. Ko je prišla, je slišala strele in kričanje in takoj pohitela k svojim sestram. Morale so čez hribovje Romanija, kjer so, slabo oblečene, v mrazu gazile po globokem snegu skupaj še z ostalimi ujetnicami. Sestra Berchmana poti ni zmogla in so jo pustili pri neki družini, kasneje so se vrnili ponjo in jo usmrtili. Samostan na Palah so izropali in do temeljev požgali. Ko so kasneje na pogorišče prišle sestre iz Sarajeva, so našle le stopljen ciborij, na katerem je še vedno bil pokrov, pod njim pa so se jasno videli odtisi petih pogorelih hostij. Iz Sjetline so preostale štiri sestre gnali naprej. Duhovnik Meško piše: *»Tu smo se od sester poslovili. Peljali so jih v Goražde, kjer so imeli četniki bolnišnico; tam naj bi stregle bolnikom in ranjenim. Izučene za to seveda niso bile, niso bile usmiljenke, na Palah so delale le na polju in od tega živele. Zlasti obe Slovenki sta bili kakor mravlji marljivi, od jutra do večera, tudi ob najslabšem vremenu, vsi premočeni sta bili večkrat v jesenskem dežju. Zdaj so vse izgubile.«* (F. K. Meško, V četniškem ujetništvu).

V Goražde so prispele 14. decembra zvečer. Namestili so jih v drugo nadstropje vojašnice Petra Karađorđevića ob reki Drini. Okrog

polnoči so četniki prišli k njim z nečistimi nameni. Sestre so jih odločno zavrile in niso popuščale niti pred grožnjami s smrtjo: *»Raje smrt kot pa tisto, kar vi hočete!«* Grožnje, pretepanje, žalitve in prepričevanja so trajala več kot eno uro. Ko so nato začeli nasilno trgati oblačila z njih, je sestra Julia odprla okno in skočila iz drugega nadstropja, ostale pa so ji sledile. Zaradi padca so bile poškodovane, poskušale so vstati in zbežati, a so jih njihovi napadalci z noži pokončali.

Marija Čolić, takrat desetletna deklica, je živela 150 metrov proč. Zvečer je slišala krike: *»Jezus reši nas! Jezus, Jezus!«* Tudi Anton Bakovič (takrat desetletnik, kasneje duhovnik) se živo spomni te noči: *»Mi otroci smo tega večera šli zgodaj spat, ampak ponoči nas je mama zbudila, ko je odprla okno, ki je gledalo proti kasarni. Slišali smo ženske krike, kot bi bili pred hišo. Nato pa smo slišali: »Jezus, Marija, Jožef!« Te besede so se večkrat ponovile, zato smo vedeli, da se nasilje dogaja katoliškim ženskam; to kričanje je trajalo približno eno uro.«* Naslednji dan je šel k reki Drini in našel trupla štirih sester. Vsaka je imela rano na prsih in še veliko drugih ran. Njegova mati Jelena se je zavzela, da bi se sestre pokopale na katoliškem pokopališču, zaradi česar se je izpostavila smrtni nevarnosti. Bila je neuspešna, telesa je pozno

popoldne grobar porinili v Drino, ki je postala njihov grob.

Mučenke godujejo 15. decembra.

Dve od sester sta bili Slovenki:

Sestra M. Krizina Bojanc se je rodila 14. maja 1885 v kraju Zbure pri Šmarjeških Toplicah in še istega dne bila krščena za Jožefo. V družini je bilo pet hčera in en sin, ki je umrl, star šest let. Skupaj so živeli do leta 1891, ko se je oče odpravil delat v Ameriko in se je za njim izgubila vsaka sled. Mati je požrtvovalno delala na polju, da je nahranila otroke, moč je črpala v sv. obhajilu in sv. maši. V takšnem duhu je vzgajala tudi svoje otroke. Po sinovi smrti je svoje hčerke še posebej izročila v Marijino varstvo. Zaradi domače situacije je bila Jožefa, ki je bila drugi otrok, doma vse do svojega 36. leta.

Spoznala je sestre Družbe Hčere Božje ljubezni, ki so v Sloveniji zbirale pomoč za svoje vzgojno-izobraževalne zavode v BiH. Začutila je močan notranji klic, da se jim pridruži, in odšla v samostan v Sarajevu. V Družbo je vstopila 1921, v noviciat pa leto kasneje in prejela ime Marija Krizina. 1926 je naredila večne zaobljube.

Bila je pridna, marljiva, z izrednim čutom za druge. Sestra Liljana o njej pravi: *»Bila je zelo tiha, zbrana in pobožna ... in marljiva kot čebela.«* Pravijo, da je bila po naravi plaha, pri delu zelo zbrana, zanesljiva in pripravljena na žrtev. Imela je izredno pozorno oko, znala je priskočiti na pomoč, razumeti in tolažiti. Sestra Blanka Kralj pravi: *»Nikogar ni obremenjevala s svojimi težavami ali nerazumevanjem. Tiho v sebi je molila za blagoslov pri delu, za svoje predstojnike in sestre. Skratka, vsa je bila Božja in kot takšno, dozorelo, jo je Bog vzel k sebi.«* Koliko ji je pomenila sveta maša, razberemo iz besed s. Ligorije Murn: *»Ko je bila že starejša, je delala v gozdu in enkrat sem jo videla, da joče. Vprašala sem jo, ali ji je težko delati, in odgovorila je, da ji ni težko delati, ampak da ji je težko zato, ker ni vsak dan svete maše in svetega obhajila.«* Med sestrami je bila znana po izrednem marijanskem duhu, po veliki ljubezni in pobožnosti do Marije. Njej je izročila svoje življenje in tudi drugim priporočala,

naj se Mariji zaupajo in k njej molijo, saj je ona dobra Mati in naša priprošnjica.

Sestra M. Antonija Fabjan

Jožefa se je rodila 23. januarja 1907 v vasi Malo Lipje. Bila je tretji otrok Janeza in Jožefe, ki je sprejela še tri starejše otroke Janezove pokojne žene. Oče Janez je leta 1911 hudo zbolel in umrl, ostala je sama z osmimi otroki. Imeli so veliko posest. Zaradi težke situacije doma je Jožefa končala le štiri razrede osnovne šole. Zbolela je tudi mati in leta 1918 umrla. Tako so mladoletni otroci ostali brez staršev. Za enajstletno Jožefo je poskrbela materina sestra Marija Poznik. Jožefa je želela postala sestra v Družbi Hčera Božje ljubezni in tako je aprila 1929 odšla v

Sarajevo. 1930 je vstopila v noviciat in dobila ime Marija Antonija. Večne zaobljube je imela 7 let kasneje. Posvetila se je delu na zemlji in v pralnici. Imela je zdravstvene težave in je po operativnem posegu vse do smrti ostala na Palah.

Sestro Antonijo so vsi poznali kot tiho in preudarno osebo. Govorila je samo, ko je bilo to potrebno in koristno za bližnjega, ali pa o stvareh duhovnega življenja. S. Ligorija se spominja njenega življenjskega načela, prevzetega od tete, ki jo je vzgajala: *»Tistemu, ki ti stori zlo, povrni z dobrim, kot piše v evangeliju. Tega se je vedno držala.«* Duhovnik Ante Vlahović se spominja, da je pogosto hodila v kapelico, kjer je tiho in zbrano molila. V kroniki sester beremo: *»Nikoli nam je ni bilo treba prositi za uslugo, ker je ona že sama videla naše potrebe in bila pripravljena pomagati.«*

Vir: s.M. OzanaKrajačić: Drinske mučenice; život i mučeništvo; internet različne strani; <http://www.skofija-novomesto.si/sl>

MOLITEV

Gospod Bog, ti si svoje blažene Julo, Berchmano, Krizino, Antonijo in Bernadeto obdaril z milostjo redovniškega poklica in z močjo, da so zvestobo in ljubezen do Tebe potrdile s prelitjem svoje krvi. Podeli tudi nam stanovitnost v veri, da se tudi za ceno trpljenja ne ločimo od Tebe. Daj, da nam bosta njihov zgled in priprošnja pomagala v življenjskih bojih in da bomo tako dosegli večno zveličanje. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Pripravila Klavdija Jurišić

Fotografije: <https://www.skofija-novomesto.si/>

RAZMIŠLJANJE

POTRPEŽLJIVOST

Ena od glavnih značilnosti današnjega človeka, pa najbrž ne le današnjega, ampak človeka od zmeraj, je nepotrpežljivost. Hoče vse in takoj, če pa se to ne uresniči, takoj najde na stotine krivcev. Sveto pismo nas uči potrpežljivosti, berimo ga; učinas je Kraljica miru, živimo njena sporočila.

Jezus je potrpežljiv

»Nebeško kraljestvo je podobno človeku, ki je posejal dobro seme na svoji njivi. Medtem ko so ljudje spali, je prišel njegov sovražnik, zasejal ljuljko med pšenico in odšel. Ko je setev zrastle in šla v klasje, se je pokazala tudi ljuljka. Prišli so gospodarjevi služabniki in mu rekli: »Gospod, ali nisi posejal dobrega semena na svoji njivi? Od kod torej ljuljka?« Dejal jim je: »Sovražen človek je to storil.« Služabniki pa so mu rekli: »Hočeš torej, da gremo in jo

poberemo?« »Nikakor,« je dejal, »da morda med pobiranjem ljuljke ne izpulite z njo vred tudi pšenice. Pustite, naj oboje skupaj raste do žetve. Ob času žetve pa porečem žanjcem: Zberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da jo sežgemo, pšenico pa spravite v mojo žitnico.« (Mt 13, 24–30)

Kdo včasih reče: »Da bi bil Bog samo za pet minut ... Kako bi nekatere stvari spravil v red ...«

Marija je potrpežljiva

Koliko potrpežljivosti je morala imeti Marija, Jezusova mati. Toliko nejasnosti, trpljenja, ovir in skušnjav na poti... Toda Marija je potrpežljiva; zna čakati, verovati in upati...

Marija je tudi danes potrpežljiva – z nami. Tudi če nismo vedno dobri, nam reče: »Dragi otroci!« In čeprav večinoma nismo niti približno uresničili tistega, kar nas je prosila, se

zahvaljuje: »Hvala vam, ker se odzvali mojemu klicu!«

Kaj storim, če Bog ne izpolni mojih molitev, želja, zahtev?

P. Slavko Barbarič o potrpežljivosti

Današnji človek »pogosto nima niti časa niti potrpežljivosti. V svojem iskanju veselja in miru zaide s prave poti, ki jo kaže Gospod. Zavrača sredstva, ki jih priporoča Gospod. sprejema pa tiste poti in sredstva, ki mu obljubljajo trenutni mir in radost, zadovoljstvo in srečo. Današnji svet nudi izobilje takšnih poti in sredstev, katerim človek zlahka zaupa in jih sprejme, a s tem ogrozi sebe in druge.«

»Kdor nima potrpežljivosti za molitev, ne more reči, da pripada Mariji.«

Naša potrpežljivost

Neki človek je dobro pripravil, zoral in posejal svojo malo njivo. Čudil se

je, ker je prvih nekaj prvih tednov seme zelo počasi klilo. Pri svojem sosedu je videl že zelo visoko zeleno klasje. Iz dneva v dan je bil čedalje bolj nepotrpežljiv. Od skrbi ni mogel niti spati. Nato se je domislil nečesa nespametnega. Pohitel je na svojo njivo in začel vleči male nežne klaske. To je bilo seveda zelo naporno delo, a ga je vendar uspel dokončati. Na poti domov je srečal soseda in se pohvalil, kak o je pomagal svojemu žitu rasti. Radovedneži so pohiteli na njivo. Videli so, da je vse bilo uničeno in ovenelo. Še dolgo so se sovaščani posmehovali človeku, ki ni znal čakati.

Ali sem potrpežljiv/-a s seboj?

Trgovec je hotel na hitro izšolati sina. Ko je bil seznanjen z zelo obsežnim programom, ki mu ga je pokazal ravnatelj šole, je začudeno vprašal: »Ali se mora moj sin resnično vsega tega učiti? Plačal vam bom, da mu skrajšate šolanje. Koliko želite?« Ravnatelj mu je mirno odgovoril: »Vse je odvisno od tega, kaj si želite, da postane vaš sin. Poglejte, če Bog želi ustvariti hrast, po navadi potrebuje dvajset let. Če pa želi ustvariti bučo, potrebuje samo dva meseca.«

Ali sem potrpežljiv/-a z drugimi?

Glasnik mira 10/2012

Prevod: Petra Černivec

PRIČEVANJE

JEZUS TUDI DANES DELA ČUDEŽE

Bil je zadnji dan mladifesta. Zjutraj tistega dne sem se zelo slabo počutil. Ponoči sem slabo spal, bil sem utrujen, težka sem ohranjal zbranost. Nisem bil razpoložen za udeležbo na jutranjem programu festivala. Tisto dopoldne sem želel preživeti v samoti in tišini. Vedel sem, da bom zamudil zanimive kateheze, zanimiva pričevanja, ampak nisem imel moči, da bi lahko spremljal program in sodeloval pri slavljenju. Želel sem počivati, si urediti misli in si nabrati moči za večerni program festivala.

Ostal sem v sobi. Poskušal sem za trenutek zatisniti oči, a se nisem mogel umiriti. Vznemirjala me je misel, da zamujam nekaj pomembnega, nekaj velikega. Notranji glas me je vabil, naj zapustim svojo sobo in naj grem do cerkve, kjer me čakata Marija in Jezus.

Še vedno sem se slabo počutil, še vedno sem bil utrujen, toda v

trenutku, ko sem se odločil, da bom sledil temu vabilu, je utrujenost minila. Zlahka sem se pripravil in odšel proti cerkvi. Notranji glas me je vabil, naj grem v cerkev do Marijinega kipa in do kipa vstalega Jezusa v parku za cerkvijo. Nisem razumel tega notranjega glasu. Vedel sem samo, da mu moram slediti.

Na prizorišču za cerkvijo je že bila zbrana množica romarjev. Tudi v cerkvi je bila gneča, a me ni motila. Stopil sem bližje do Marijinega kipa. Zazrl sem se vanj. Pokleknil sem pred Marijo, jo gledal in v mislih molil rožni venec. Nič nisem razmišljal. Mariji nisem nič rekel. Samo gledal sem jo in molil. Kmalu sem začel moliti s svojimi besedami. Pogovarjal sem se z Marijo. Izročil sem ji vse, kar mi je v tistem trenutku ležalo na duši. Izročil sem ji prošnje, zahvale, vse strahove, vsa čustva, hrepenenja, želje, vse veselje, bolečine, stiske. Vse sem ji izročil. Ta

November-december 2019

25

pogovor z Marijo je bil poseben. Čutil sem, da Marija resnično sliši in sprejema moje molitve. Začutil sem Marijino navzočnost. Dolgo sem klečal tam, z golimi koleno na trdih tleh, a nisem čutil bolečin. Prevzemal me je mir in čutil sem olajšanje. Bil sem potolažen. Želel sem si, da bi tisti trenutek trajal večno.

Bilo mi je lepo in prijetno, a sem kmalu spoznal, da tam ne morem ostati. Moram naprej. V tistem trenutku sem zaslišal notranji glas, ki me je vabil, naj grem do kipa vstalega Jezusa. Mariji sem v mislih rekel: *Lepo mi je tukaj. Želel bi ostati ob tebi, ampak moram naprej. Moram do Jezusa. Zanima me, kaj danes dela.*

Ob teh zadnjih besedah sem se nasmehnil. Izrekel sem jih povsem spontano. V tistem trenutku nisem razumel njihovega pomena. Čudil sem se tem besedam. Poslovil sem se od Marije in z rahlim nasmeškom na ustnicah stopil iz cerkve.

Na programu festivala je bilo pričevanje. Zdelo sem mi je zanimivo, zato sem si med potjo do kipa vstalega Jezusa nastavil radio in pripravil slušalke za spremljanje pričevanja v slovenskem jeziku.

Pri kipu vstalega Jezusa ni bilo gneče. Našel sem prostor v senci. Usedel sem se in prisluhnil pričevanju. Še vedno so mi v mislih odzvanjale besede: *Zanima me, kaj*

Jezus danes dela. V tistem trenutku pa po radiu zaslišim besede: *Verjemi, zaupaj, vztrajaj. Jezus tudi danes dela čudeže.*

Ob teh besedah sem obnemel. Ne najdem besed, s katerimi bi opisal tisti trenutek. Prepustil sem se. Čutil sem Jezusovo navzočnost. Bilo je tako veličastno. Zaprl sem oči in slavil Jezusa. Nisem mogel dojeti, kaj se je pravkar zgodilo. Verjel sem, da se mi je zgodil čudež. Ta čudež sem razumel kot potrditev, da je Marija resnično slišala moje molitve. Molitev ni zadržala zase, ampak jih je posredovala Jezusu. Jezus pa mi je na svoj način odgovoril.

Jezus tudi danes dela čudeže. Samo verjeti in zaupati mu moramo. Te besede me navdajajo z upanjem in veseljem. Vedno bodo zapisane v mojih spominih.

Hvala, Jezus! Hvala, Marija! Hvala za te besede.

Mirjan Kobal

MOJI DRAGI MLADI!

Obljuba dela dolg – mladim sem obljubil, da bom pripravil zapis o našem romanju, ki je tudi mene zelo obogatilo.

Prvič sem imel priložnost, da sem popeljal v Medžugorje mlade. Od 14 do 25 let so šteli. Poklicala me je ena od mam teh otrok, sicer moja romarica, in me vprašala, če sem pripravljen voditi v Medžugorje skupino animatorjev iz Šentjurija pri Grosuplju. Takoj sem bil za. Pravzaprav sem si povabilo štel v čast, ker menim, da je mlade treba osveščati o naši veri, sploh če jim radovednost kuka iz oči in bi radi čim več izvedeli.

Moram priznati, da sem na to pot odšel z mešanimi občutki. Sam imam devet vnukov in pogled v njihov svet je včasih sila zanimiv. Že po poti sem jim predstavil glavni pomen Medžugorja, večino posebnosti in zanimivosti, zgodovino, predvsem pa

povedal, zakaj je ta kraj postal tako zanimiv, da ga obiskujejo romarji z vsega sveta.

Ko sem jim govoril o Križevcu, o pomenu križa na njem, odločitvi vaščanov, da ga postavijo na Šipovac, kot se je hrib prej imenoval, so me zasuli z vprašanji ... Veste, koliko drobnih in natančnih vprašanj ne dobiš od nas starejših. Podrobno so hoteli vedeti vse in še več. Pa potem o cerkvi sv. Jakoba apostola, o Hribu prikazovanj – Podbrdu, njihovi skupni molitvi pri Mariji, posebno pa še o velikem kipu vstalega Jezusa in

November-december 2019

27

njegovih »solzah«, ki jih je moč videti.

Ganilo jih je pričevanje ozdravljenih odvisnikov iz komune Cenacolo, njihov način bivanja in samo življenje v skupnosti.

Rad pa bi poudaril, da so se neverjetno lepo in nevsiljivo predstavili tudi drugim iz naše skupine. Vseh nas je bilo 31, njih vseh skupaj z g. župnikom Boštjanom Modicem, ki je bil kot mnogi drugi prvič v Medžugorju, pa je bilo 25. Bili so veseli, vsi navdušeni, sploh ko so ugotovili, kaj bi zamudili, če bi romali sami, v lastni režiji, z avtomobili, kot so prvotno nameravali. Hitro smo se ujeli, lepi odnosi in želja po spoznavanju tega svetega kraja so nas vedno bolj povezovali. Prikupili so se tudi romarjem iz drugih dežel. Ko so

pred penzionom vzeli v roke kitaro in skupaj zapeli in so iz hiše začeli hoditi tudi romarji drugih skupin (Poljaki, Slovaki, Angleži, Hrvati ...), le-ti niso mogli mimo, ne da bi jih vprašali, od kod so in ali znajo tudi kakšno njihovo pesem. Videlo se je, da jih je Gospa res povabila k sebi in da so slišali njen klic!

Na poti proti domu so svoja doživetja potrjevali s skupnimi molitvami in predvsem z vsem udeležencem romanja všečnim, lepo uglašnim petjem. Tudi zaobljubili so se, da bodo še šli, sploh po tistem, ko sem jim povedal, da »to pa še ni vse«, da nas vse čakata še dve tretjini neodkritih čudovitih posebnosti Medžugorja.

Lepo bodite, moji dragi mladi iz Šentjurija, in nasvidenje še kdaj. Srečen sem, da sem vas spoznal.

Jurij

MLADIFEST PRIHAJA V SLOVENIJO :)

Oktobra letos sva se z skupino romarjev iz murskosoboške škofije romali v Medžugorje. Namen romanja je bil tam sprejeti blagoslovljen Marijin kip in ga prinesiti v našo škofijo in v domovino Slovenijo.

Romanje smo zaključili z nedeljsko sveto mašo, ki je bila namenjena vsem slovenskim romarjem. Ta maša je bila za naju in za vse prisotne zelo posebna, saj se nam je na koncu pridružil medžugorski župnik p. Marinko Šakota, Marijin kip blagoslovil ter ga predal nam mladim, ki smo romali s tem namenom.

Marijin kip je poslan v Slovenijo, natančneje v škofijo Murska Sobota, ki bo letos organizirala **prvi slovenski mladinski festival**. Festival bo od 15. do 17. maja 2020, njegovo geslo pa je *S teboj, Mati Marija*. Kipbo obiskal vse župnije murskosoboške škofije z željo, da bi vsi verniki ob njem molili, se tako še bolj zbližali z Marijo in se duhovno pripravili na mladinski festival. 15. maja se bo kip vrnil v župnijo Murska Sobota, sprejeli ga bomo s sveto mašo, ki jo

bo vodil p. Marinko Šakota. Na mladinskem festivalu bomo mladi in mladi po srcu in duši preko molitve, pričevanj, češčenja Najsvetejšega in križa, katehez, petja, spovedi in svete maše poglobljali svojo vero in se še bolj povezali z Marijo in njenim Sinom Jezusom.

Letos, ko sva z mladimi bili na mladifestu v Medžugorju, sva spoznali, kako velika sta Božja ljubezen in usmiljenje ter kako pomembno je pričevanje in delitev Božje ljubezni naprej, med ljudi, ki je še ne poznajo. Zato s to mislijo želiva zaključiti in vas povabiti, da pričujete in živite po Božji besedi. **Vabiva tudi, da se udeležite mladinskega festivala v Murski Soboti**, da bi se duh Medžugorja še močneje širil med slovenskim narodom.

Sara Šabjan in Doris Horvat

Na 1. slovenski mladifest vabimo tudi naše bralce. Priprave lahko spremljate na facebook strani Mladinski festival.

Informacije: Aljaž Baša, kaplan iz Murske Sobote, 070/455-811

ČASTIM TE KOT OTROKA

Gospod Jezus, častim te kot otroka,
ko nebogljjen ležiš v betlehemskih jasliah.
K tebi se sklanja Marija in sledi vsakemu tvojemu gibu,
Jožef skrbi za vse, da kljub revščini ne manjka ničesar.
Gospod Jezus, ti si otrok kot tisoči drugih,
vesel si, ko te previjejo in te ne zebe,
srkaš ljubezen svojih staršev in pastirjev.

Gospod Jezus, prosim te, blagoslovi vsako nosečo mater
in družino, ki bo sprejela novorojenega otroka.
Naj v tvoji betlehemski izkušnji najdejo podporo
in blagoslov, naj novo življenje sprejmejo kot dar,
ki ga tvoj Oče daje kot dejavni spomin prihodnosti.

Gospod, kar se je rodilo na svet, raste
in stopa med ljudi z besedo in poslanstvom.
Ko si bil še nebogljjen otrok in nisi znal govoriti,
je iz tvojih oči že sijalo sporočilo, da boš spremenil
tek sveta in ljudem prinesel dar odrešenja.
Pri tem sta te spremljala in varovala Jožef in Marija.

Gospod Jezus, pomagaj mi, da nikoli ne pozabim,
da sem bil otrok tako kakor ti.
Tudi odraslemu mi ohrani otroško srce, otroški pogled.
Daj mi moč, da bom gledal nase kot na otroka,
ki odprto sprejema ljubezen staršev
in se pripravlja, da bo stopil v svet.
Gospod, daj, da bom videl roke,
ki me varujejo in podpirajo na poti v prihodnost.

Gospod, ponižno si spoštoval svoje starše
in izpolnjeval njihovo voljo. Vedel si, da jih je Bog poslal
in da so sprejeli odgovornost,
da te spremljajo v odrasli svet.

Ti pa si vse življenje ohranil otroško srce,
ki se je znalo veseliti mnogih darov Očetove previdnosti.

Gospod Jezus, odraščal si v zavetju Jožefa in Marije.

Naj tudi današnji otroci najdejo
topel dom za svojo telesno in duhovno rast,
posebej tisti, ki trpijo zaradi družinskih nesoglasij
in hudobije, ki si jo povzročili drugi.

Varuj te otroke in jim s svojo bližino stoj ob strani,
saj si tudi ti moral bežati v Egipt
in iskati zavetje med tujimi ljudmi.

Daj tudi današnjim staršem modrost in pogum
za reševanje težav in s tem za reševanje mnogih otrok.

Primož Krečič

November-december 2019

31

V SPOMIN

P. SLAVKO BARBARIĆ (1946–2000)

P. Slavko Barbarić je bil človek mnogih talentov in vrlin. Obvladal je več tujih jezikov, z lahkoto je komuniciral z ljudmi, bil je zelo izobražen, po drugi strani pa preprost, z velikim občutkom za človeka v stiski. Bil je marljiv in »nabit« z energijo v toliki meri, da je kar težko verjeti, da je en sam človek toliko premore. Predvsem pa so ga odlikovale pobožnost, ponižnost in ljubezen. Veliko je molil in se postil, Marijo pa je ljubil z otroško ljubeznijo. To je bilo pravzaprav bistvo njegovega življenja: moliti in se postiti, da bi h Kraljici miru pripeljal čim več duš. Za Medžugorje in za vidce je bil izjemnega pomena.

Molitev, ki jo objavljamo, je njegova in je nastala spontano le nekaj ur pred njegovo smrtjo. Izvirnik je ohranjen v zvočnem zapisu.

Gospod Bog,
Stvarnik neba in zemlje,
Stvarnik našega življenja!

V imenu Tvojega Sina, Jezusa Kristusa Kralja,
in brezmadežne Device Marije, Kraljice miru, prosimo:
Osvobodi naša srca vsega, kar nam preprečuje,
da bi bil Ti v našem življenju na prvem mestu!

Odrekam se vsaki sebičnosti
in vsakemu oboževanju sebe, lažnih idolov ali drugih oseb.

Oče, odrehamo se vsemu, kar nam preprečuje,
da bi bil Ti s svojim Sinom Jezusom Kristusom v našem življenju na prvem mestu!

Izročamo Ti vse tiste, ki so se obrnili od Tebe,
tiste, ki so se izgubili v svojem egoizmu,
tiste, ki se zanašajo na osebe ali materialne stvari:
osvobodi jih, Gospod, da bi mogli tudi oni kot Tvoji svobodni otroci
živeti in ustvarjati resnične odnose s seboj in z drugimi!

Molimo za vse kristjane, ki sami sebe tako imenujejo,
a ne živijo in ne sledijo poti, ki si jo Ti pokazal v svojem Sinu Jezusu
Kristusu.

Blagoslovi vsako preno vo v Cerkvi in v svetu, tako da bo mogla, vsaka na
svoj način, odgovorno živeti v svetlobi Kristusa, našega Kralja, ki živi in
kraljuje vekomaj!
Amen!

Viri: <http://www.medjugorje.hr/>

<https://www.medjugorje-info.com/hr/molitve/>

<http://www.medjugorje-news.it/>

*Kaj lahko mati pričakuje od svojih otrok?
Srečna je, če vidi, da so našli srečo v življenju.
To je tisto, kar Gospa želi od nas.
Mi smo lahko srečni samo, če
sprejmemo njena sporočila.*

*Prosila bi vse župljane in ostale brate
in sestre, da molijo za tiste, ki še niso
spoznali Božje ljubezni.
Toda molijo naj na Gospejin način,
tako, da najprej začutijo ljubezen do njih,
da jih občutijo kot brate in sestre
in ne da jih obsojajo in kritizirajo.
Enostavno, da jih ljubijo in molijo za njih.
Na ta način bomo molili tudi za nas
in obenem obrisali solze na svojem obrazu
zaradi nevernikov.*

(vidkinja Mirjana)

PRESENEČENJA MLADIFESTA

RADUJ SE, KER SI LJUBLJEN ...

Na mladifestu v Medžugorju sem bila prvič. Pričakovala sem, da bo to povsem običajen festival, kjer bomo molili, a že po prvi sveti maši sem ugotovila, kako sem se motila. Toliko veselja, vere, molitev, pozitivne, plesa, petja ... še nikoli nisem doživela. Posebej mi je bila vseh bližina z Bogom. Mislim, da se je ne da nikjer tako doživeti. Najbolj mi je bilo vseh, ko smo še pred zoro romali na Križevac. V tem času sem videla, da je Bog luč v temi in kako nas bo rešil iz vsega, če le verujemo vanj. Mladifest je prekrasna izkušnja, menim, da bi jo moral vsakdo izkusiti vsaj enkrat v življenju.

Lucija Jurišić (Pazin)

Namladifestu sem bila prvič. Pred odhodom tja sem, grdo rečeno, mislila, da bodo tam samo tiste

dolgočasne maše, na katere sem navajena, a v resnici je bilo popolnoma drugače. Molitve, pričevanja, maše, rožni venec, petje, skratka ves program je bil poln sreče, nasmehov, pozitivne energije, vere, in kar je najpomembnejše, ljubezni do Jezusa in Marije. Vsi smo bili med seboj povezani, nihče se ni počutil izločenega ali zanemarjenega. Občutek sem imela, kot da sem na izletu z eno veliko družino, v kateri imajo vsi isti cilj. Vsak trenutek mi je bil pomemben in prečudovit, ne bi mogla izpostaviti samo enega dogodka. Vsa pričevanja sem poslušala z užitkom, nekaj pa se me je res dotaknilo, in to je pozdrav miru – preprost, ampak poln ljubezni. Najbolj pa sem ponosna na svoji prekrasni sestrični – privilegij sem imela, da sem z njima v enem dnevu bila na Križevcu in Podbrdu!

Zato HVALA BOGU za mojo družino, s katero sem preživela najlepših božjih sedem dni. GRATIAS AGO DEO.

Lucija Jurišić (Koper)

Zame je Medžugorje kraj miru, kraj, kjer lahko z drugimi delim ljubezen do Boga. Najbolj me nagovori to, kakšno moč imata Najsvetejše in sv. spoved. Milost lahko čutiš v zraku; dejstvo, da se žalostni, sklonjeni obrazi spremenijo v nasmejane in polne radostije čudež. Meni najljubši del je pozdrav miru pri sveti maši. To, da si toliko ljudi med seboj zaželi mir, vsak v svojem jeziku in z iskrenim veseljem, je zame pristen prikaz vere v Boga. Zato: raduj se, ker si ljubljene, potem pa to ljubezen deli med ostale in živel boš v miru.

Še nikoli se nisem čutil tako ponosnega, da sem Slovenec, kot na Festivalu mladih. To, da vidiš slovensko zastavo izmed zastav 80 prisotnih držav, je bilo zame zelo navdušujoče. Bog nas je ustvaril takšne, kot smo, in prav je, da zaupamo v Božjo pot, da svoje

identitete ne zavračamo, ampak da smo ponosni na to, da smo Slovenci, kristjani.

Medžugorje mi daje še večje upanje in zagon, da se bom trudil biti luč, kjer koli bom na tem svetu, in da bom luč, predvsem pa mir in veselje, ki sem ju dobil od Boga, vedno tudi širil v svoji družini, okolici, šoli, na delovnem mestu.

Hvaljena Jezus in Marija!

Domen Pinter, Ljubljana

Po Festivalu v meni odmevajo predvsem prizori duhovnikov, ki (nekateri celo po cele dneve) spovedujejo na vročem soncu. Njihovi obrazi pa, kljub temu, odsevajo mir. Presenetljivo.

Močno mi je ostal v spominu tudi del pričevanja nekega gospoda, ki je nekoč (s skupino romarjev) kot precej ranjen in razsut mladostnik prišel za več dni v Medžugorje. K zakramentu spovedi ni upal pristopiti. Ko je napočil trenutek odhoda (romarji so že sedeli na avtobusu in motor je bil že vžgan), se je le opogumil in vprašal duhovnika za spoved. Ta mu je odgovoril: »Imava ves čas tega sveta.« Seveda je potem sledila spoved, ki je bila, tudi zaradi takšne drže duhovnika, za življenje tega mladeniča zelo pomembna in ozdravljujoča.

Magdalena Kos

KO MARIJA POKLIČE ...

Spomini z romanja družin

V Medžugorje sem romala že večkrat. Ko od tam odhajam, vedno prosim Marijo, da bi lahko spet priromala na ta kraj miru in molitve. Tako je bilo tudi maja letos. Ker ponavadi romam z družino, sem si za spremembo že nekaj časa želela poromati sama. To sem načrtovala za jesen, ampak ...

V naši župnijski cerkvi se je pojavil plakat za romanje družin v Medžugorje konec junija. Z njimi ne morem, sem pomislila, saj sprejemajo samo prijave družin. Nekaj dni pred predvidenim odhodom pa sem na FB opazila sporočilo, da je na tem avtobusu še nekaj prostih mest in da se lahko prijavi, kdorkoli pač želi.

In se je spet oglasila tista močna želja ... Potem pa sem pogledala službeni urnik in z grenkobo v srcu ugotovila, da ne bo šlo, saj sem bila napisana za

službo v petek od 6. do 19. ure. Ko sem prišla v ponedeljek (24.6.) v službo, pa sem presenečena opazila spremembo: namesto na petek sem bila napisana za celodnevno službo v četrtek, v petek pa samo od 6. do 13. ure. »Hm, obstaja možnost,« sem glasno razmišljala ob urniku. Sodelavec, ki me je slišal, me je vprašal, kaj potrebujem. Povedala sem mu, da bi potrebovala v petek prosti dan. Brez pomislekov mi je rekel, da lahko on dela namesto mene.

Hitro sem poklicala gospo Klementino in preverila, če je še kakšno prosto mesto. Nisem dobila samo pritrdilnega odgovora, ampak še posebno »bonus« novico, da se bo namreč avtobus ustavil tudi v Rogaški, kar je zame pomenilo, da ne potrebujem prevoza do Rogatca,

ampak grem samo peš do vstopne postaje.

Ko je bilo vse to »postavljeno«, sem potrebovala samo še dovoljenje nadrejene. Odobrila mi je prosti petek! »Ti se kar prijavi,« mi je rekla. Hvala Ti, Mati Marija, da si vse tako lepo uredila.

Bilo je posebej doživeto romanje, s čudovitimi družinami in posamezniki, prekrasnimi pričevanji in nepozabnim nočnim križevim potom na Križevac.

Tanja P.

V naši družini smo se soočili s smrtjo, zato smo se sestre odločile, da romamo k Mariji v Medžugorje. Na tem potovanju smo se predvsem umirile, saj smo že ob pogledu na cerkev sv. Jakoba občutile neko posebno milost, ki je dobesedno topila naša srca. In tako je bilo povsod, kamorkoli smo še šle – v cerkvi, izven nje, na Hribu prikazan ... Všeč so nam bile maše v tujih jezikih, multikulturnost romarjev in prijaznost vseh ljudi, njihova pobožnost pa nas je naravnost ganila. V tako navdihujočem okolju nam ni bilo težko moliti, še več, molitev nas je povsem prevzela. To prijetno opravilo nam je postalo nekaj povsem naravnega, ni bilo več »prisila«. Domov smo se vrnile spremenjene. Ker je vse skupaj prehitro minilo, smo soglasno sklenile, da ob prvi naslednji priložnosti zopet obiščemo

ta skrivnostno veličastni kraj Marijinih prikazovanj, če bo možno, za dalj časa, saj je tam, kjer naše duše boža Marija, zelo prijetno biti.

Barbara P.

Romala sem v Medžugorje, še preden sem poznala moža, in prosila Marijo, da bi našla pravega. »Ko ga bom spoznala,« sem obljubila, »ga bom pripeljala k tebi.« In tako je bilo: tisto leto, ko sva se spoznala, sem mu za rojstni dan podarila romanje. Marija mu je pozdravila večletno bolečino noge. Od takrat mož želi, da se Mariji zahvaljujeva za naju in jo obiščeva vsaj enkrat letno.

Pred romanjem imava vedno preizkušnje. Tokrat sem imela nesrečo, nisem vedela, kako bo, mož pa do zadnjega dne ni vedel, ali mu bodo v službi odobrili dopust. Vse sva prepustila Mariji in Božji previdnosti in le dan pred odhodom sva vedela, da greva.

Romanje je bilo zelo milostno, saj je romalo zelo veliko mlajših otrok. Ves čas sem imela v mislih krščenko, ki sem ji pred leti tudi hotela podariti romanje, a so starši rekli, da je premlada za to. Takrat je imela 9 let. Nikoli nisi premlad in nikoli prestar! Imela sva se zelo lepo, polno radosti, božjega usmiljenja.

Hvala ti, Marija.

Ana & Rajko

Z MARIJO BEREMO SVETO PISMO

KRŠČANSKI PONOS IN UPANJE

Medžugorski vidci trdijo, da je med enim od prikazovanj Marija jokajoč rekla: »Pozabili ste Sveto pismo!« Prebirajmo skupaj Staro in Novo zavezo, da bi spoznali Očeta, Sina in Svetega Duha.

Mnogi poznavalci Marijinih sporočil so opazili, da se v sporočilu z dne 25. julija 2012 pojavljaba beseda, ki nikoli dotlej sploh še ni bila omenjena: ponos. »Molite, da vam Bog da moč, da bosta v vašem srcu in življenju vedno vladala upanje in ponos, ker ste Božji otroci.« Ponos je povezan z upanjem, izhaja pa iz dejstva, da smo Božji otroci. Za upanje in ponos je treba imeti moč in to moč je potrebno izprositi, pravi sporočilo. Ta dva

izraza – upanje in ponos – srečujemo tudi v pismu Hebrejcem: »Njegova hiša pa smo mi, če ohranimo zaupnost in ponos, ki ga daje upanje« (Heb 3,6). Marija nas vabi k ponosu. Pavel nas kliče tudi k upanju in pogumu.

V svojem magnifikatu (Lk 1,46–55) Marija s ponosnoponižnostjo trdi, da jo bodo blagrovali vsi rodovi. V Mariji sta ponos in ponižnost usklajena do popolnosti, ker ona ve, da vse prihaja od Boga. Ponižnost je v sporočilih povezana s klicem, da se sporočila živijo v ponižnosti (20. septembra 1985; 27. februarja 1986; 17. julija 1986; 25. aprila 1994; 25. aprila 2004; 25. maja 2005), Marija želi, da se pričuje v ponižnosti

(28. junija 1985; 25. oktobra 2005), tudi da se v ponižnosti moli (25. novembra 1988).

Vse, kar storimo drugim, je v ponižnosti treba narediti za Bogu (25. novembra 1990), s ponižnostjo je treba v svojem srcu iskati, kar ni v redu (25. aprila 1996). Ne smemo biti naduti, če živimo po sporočilih, niti se s tem hvaliti okrog (20. septembra 1985), ampak živimo v ponižnosti svoj krščanski poklic (25. marca 2010) in prosimo Boga, naj nam da moči, da bosta v našem srcu vedno vladata upanje in ponos, ker smo njegovi otroci (25. julija 2012).

Ponosni smo na tisto, kar smo dosegli: izobrazbo, kariero, družino, hišo, avto ... Ponosni smo na tisto, kar smo dobili: družinsko ime, dobro vzgojo ... Kdo pa je ponosen zato, ker je Božji otrok, ker pripada Cerkvi? Mnogi ljudje se sramujejo javno izpovedati svoje krščanstvo. Morda zato, ker so kristjani bili izvir skušnjav, in jim je nerodno priznati, da pripadajo isti družbi. Morda zato, ker tudi sami delajo kompromise, za katere vedo, da niso v skladu z vero, kateri na papirju pripadajo? Morda zato, ker je njihova vera slabotna, pa se niti ne zavedajo tega, kar kristjani imajo, drugi pa nimajo? Kaj sploh lahko mlačni kristjani ponudijo temu svetu, ki je brez radosti v srcu in brez prihodnosti, ker njegovo srce ni odprto za Boga (25. julija 2012)? Kako je lahko človek ponosen na

nekaj, česar ne pozna?

Morda pa ne moremo biti ponosni, ker smo pravzaprav ošabni. V zgodovini je krščanska ošabnost mnogim povzročila veliko zla, toda Marija nas vabi, da bi bili ponosni, ne pa ošabni. »Človek, pazi, da ne bo šel majhen med zvezde,« je zapisal hrvaški pesnik A. B. Šimić. Krščanski ponos izhaja iz ponižne molitve in iz zavedanja, da smo »izvoljeni rod, kraljevsko duhovništvo, svet narod, ljudstvo za Božjo last, da bioznanjali odliketistega, ki vas je poklical iz teme v svojo čudovito luč« (1 Pt 2,9).

Prava ponižnost in resnični ponos gresta skupaj, a resnični ponos nima ničesar skupnega z ošabnostjo, ki je njegova karikatura. Ošabni ljudje so pravzaprav zelo nezaupljivi do sebe, a tega ne želijo priznati niti sebi niti drugim. Tudi svoj občutek nepopolnosti pokrivajo z masko samozaupanja, namesto da bi svojo moč ponižno črpali iz dejstva, da izvirajo iz Božjega rodu. *»Kaj imaš, česar bi ne prejel? Če pa si prejel, kaj bi se ponášal, kakor bi ne prejel?«* (1 Kor 4,7). Pavel v svojih pismih pogosto poudarja, da se ponáša s tistimi, na katere se obrača, si pa želi, da bi bili tudi oni ponosni nanj (2 Kor 7,4; glej tudi 2 Kor 5,11; 2 Kor 9,3; Fil 1,12; Fil 2,12; 2 Tes 1,3). Njegov ponos seveda izhaja iz Kristusovega križa: *»Meni pa Bog ne daj, da bi se hvalil, razen s križem našega Gospoda Jezusa Kristusa, po katerem jebil svet križan zame, jaz pa svetu«* (Gal 6,14).

Ateistična miselnost iz stoletja v stoletje spreminja ime, a njeno bistvo ostaja enako: človeka ločuje od božanskega izvora njegovega človeškega dostojanstva in zida gradove v oblakih. Kako naj v našem srcu in življenju vladata upanje in ponos, če smo tudi sami postali neverniki, tista vrsta nevernikov, o katerih govori Marija? Ki Boga ne čutijo kot svojega Očeta in Cerkve ne kot svojega doma? Zato hladnokrvno opazujemo, kako se Cerkev in njene

vrednote postavlja med nepomembne stvari, kako se jih potiska na zgolj osebno področje »storitvenih dejavnosti« s ciljem »zadovoljevanja verskih potreb«. Vam to ne zveni znano? V dva tisoč letih od nastanka Cerkve so se cesarstva rojevala in umirala, države so nastajale in propadale, vlade so se postavljale in padale, Cerkev pa je – v svoji božanski svetosti in človeški grešnosti – še vedno tu. Imamo razlog za upanje. Imamo razlog za to, da smo ponosni na to, da ji pripadamo.

Glasnik mira 2012/10
Prevedla Petra Černivec

ČASTITI LE BOGA ...

Spodbude s. Emmanuele ob Marijinem sporočilu 2. oktobra 2019

Marija nam je spet dala izjemno lepo sporočilo.

Po volji in ljubezni nebeškega Očeta sem tu med vami ... Devica prične z usmeritvijo k nebeškemu Očetu. Verjetno ste opazili, da sam nebeški Oče nima nobenega praznika, niti ni nobena cerkev posvečena Njemu. Marija v Medžugorju pa pogosto govori o Njem. On je tisti, ki nam jo je poslal, da je še z nami. Sporočila prihajajo od Njega. Ona ne naredi nič brez Njega. On je izvir vsega dobrega.

... da bi v vašem srcu rasla vera ... Prava vera ni tista, ki le verjame, da Bog obstaja, to ve tudi satan. Prava vera je priključitev na Boga. Če

verujem v nebeškega Očeta, tvorim z Njim eno telo, če verujem v Jezusa, prav tako. Devica Marija je prišla, da bi rasli v veri in v edinosti z nebeškim Očetom in z Jezusom. Ko se veliko ukvarjamo z zemeljskim življenjem, pozabimo na cilj, na nebeško življenje. Delamo, ne da bi se vprašali, kaj je Božja volja. Devica Marija – oprostite, da primerjam – je naš GPS! Če nas Ona vodi, dobimo več vere, ljubezni, svetlobe. Prišla nas je spomnit, kaj je cilj zemeljskega življenja – večno združenje z večno Ljubeznijo, s Stvarnikom. Poznam mlade, ki niti tega ne vedo, da imajo dušo, duha. Veseli so, ko to izvedo.

Vi, otroci moji, vi, ki ste vedno žejni

November-december 2019

41

več ljubezni, resnice in vere. Naše srce je tabernakelj živega Boga – neskončne božanske ljubezni. Zato ni čudno, da nas žeja po ljubezni. Tudi pogane žeja po ljubezni. In tiste, ki jo iščejo na napačen način ... Ker smo vsi ustvarjeni po Božji podobi. To nas zaznamuje, v nas prebuja hrepenenje po ljubezni.

... vedite, da je samo en izvir, iz katerega morete piti: zaupanje v nebeškega Očeta ... Ta izvir je Bog. On, ki nas je ustvaril, nas hoče vesele, želi nas napolniti z resnično ljubeznijo. On nas po Mariji in prek angelov vodi k svetosti. Vsak ima angela varuha, ki nas vrača na dobro pot, da bi v polnosti uresničili svojo poklicanost. **Zato je treba veliko moliti k sv. angelu varuhu, posebej ko skrenemo s poti.** Sv. Terezija Deteta Jezusa pravi: **Od Boga dobiš tisto, česar se nadejaš.** Imejmo torej zaupanje v Njegovo ljubezen. Hudi duh pa dela vse, da bi nas ločil od Boga.

Ko je imela Devica 2000 let, je bil satan 24 ur zvezan, onespособljen. V Medžugorju so takrat vsi šli k spovedi. Nikoli še nisem doživela česa takega. Ne le da so se vsi spovedovali, vsi so jokali. Tudi duhovniki. Spovedat so se prišli celo turisti z obale. Jokali so od sreče zaradi usmiljenja, ki jim ga je naklonil Bog. Prihajajo časi, ko bo satan izgubil svojo moč. Marija nas pripravlja, kot je rekla 25. junija.

Prepustite se popolnoma Njegovi volji ... Maksimilijan Kolbe je rekel: »mali v in veliki V«. Mala volja in velika Volja. Vse, kar je treba, je: prilagoditi vašo malo voljo Božji volji. Da bi spoznali Božjo voljo, je treba veliko moliti, pogosto prejemati Jezusa v evharistiji, Ga slaviti, brati Božjo Besedo, kjer je povedano, kaj je Bogu všeč in kaj mu ni. Zgodbe o Izraelcih pripovedujejo, kako, s čim jih je Bog vodil na pravo pot. So odhajali od Njega, padli, se vračali. To je tudi naša zgodba.

... *in ne bojte se* ... Oče nas kot majhnega otroka vabi, naj Mu podamo roko ... da nas bo On vodil po poteh ljubezni, usmiljenja, svetlobe in slave. Mala Terezija je rekla: »**Skrivnost sreče je biti srečen z vsem, kar nam Gospod pošilja.**« Jezus je rekel s. Favstini: »Vse, kar se dogaja na svetu, je moja volja.« On pa ne želi zla. A ko se zlo zgodi, nas svojim križem odrešuje. Bog edini more zlo preobrniti v dobro.

Vse, kar je najbolje za vas, vse, kar vas vodi k večnemu življenju, vam bo dano. Mi hočemo razumeti, preden kaj naredimo, preden bi nekaj živeli ... to je velika napaka. Kajti če nam Mati, ki nas ljubi, kaj reče, ve, da je to dobro za nas. Ona ve, kaj govori, in ima razlog, da nekaj prosi.

Dojeli boste, da smisel življenja ni vedno hoteti in imeti, ampak ljubiti ... Če moj ego – moja volja – prevlada, sem izgubljen. To je moja mesena volja, ki ni enaka Božji volji. Prosim moramo Devico, da nam pomaga najti pravo pot, da bi se usmerili skladno z Božjo voljo. Rada imam razlago s. Favstine. Imela je težave z neko osebo in se je rahlo pritožila Jezusu. Jezus ji je razložil, da ljubiti ne pomeni imeti čustva do nekoga. Kajti tega ne moremo obvladovati. Lahko se zaljubiš, čeprav tega nisi iskal. Zaljubljenost se zgodi. **Ljubezen pa niso čustva. Ljubezen pomeni želeli drugemu**

dobro. Da bi ljubiti osebo, ki nam ni privlačna, molimo, da bi bila ta oseba srečna, zdrava. **Če za to osebo prosite veselje, mir, srečo – to osebo ljubite.**

in dajati ... V skupnosti imamo tradicijo, da za božič vsak pogleda, kaj bi lahko daroval, in to prinese v košaro za druge osebe. Če razmišljamo tako: »Ta obesek mi je dala stara mama in ne morem ga dati od sebe ...«, smo navezani na predmete in se navezujemo na veter ... V nebo bomo nesli tisto, kar smo na Zemlji darovali. V Svetem pismu beremo: **dobrodelnost pokrije množico grehov; ko skrbite za starejše in onemogle družinske člane, ste umiti svojih grehov; podpirajte Cerkev** ... To so tri stvari, ki nas očiščujejo, plemenitijo.

S svojim zgledom boste storili, da ga bodo tisti otroci, ki ne poznajo mojega Sina in Njegove ljubezni, želeli spoznati. Ko gledamo koga, ki je v miru, si želimo tak mir. Bog, ki je v meni, daje mir.

Otroci moji, apostoli moje ljubezni (kako veličasten naziv uporablja sveta Devica), **častite z menoj mojega Sina in ljubite ga nad vse.** V Franciji se nenehno dogajajo ropi cerkva in kraje hostij. To jasno dokazuje, da je Jezus res v hostiji, ker jih sicer satanisti ne bi kradli. Kradejo jih, ker vedo, da je Jezus v njih. Cilj tega pa ni adoracija, temveč zasramovanje. Da bi to preprečili

(kajti satanisti se množijo kot gobe po dežju), ga častimo pred tabernakljem, kjer je skrit Jezus, častimo ga, četudi smo utrujeni ali raztreseni. Jezus ni raztresen, je popoln, je luč, mir, veselje, usmiljenje in nam pošilja svoje žarke svetlobe, miru, veselja ... Vse to dobimo, če gremo k Njemu z dobro voljo, da bi mu delali družbo.

... častite z menoj mojega Sina. Ona je vedno s svojim Sinom, ona je vedno ob križu. In ko imamo Jezusa v tabernaklju, je Marija ob Njem ... *Vedno si prizadevajte živeti v Njegovi resnici:* potruditi se je treba! Če živimo skladno samo s svojimi lastnimi nagnjenji, bomo drseli navzdol. Marta Robin je o Judu Iškariotu povedala, da je vedno ravnal po svojih lastnih mislih. Kam ga je njegov ego privedel, vemo. Začel je dvomiti o Jezusu, zdelo se mu je, da je preveč z revnimi, da ne

zna delati z denarjem ...

V Njegovi resnici ... pomeni v Božji besedi. Skenirajte z njo svoje najgloblje namene, odnose do ljudi in stvari ... Včasih mešamo iskrenost in resnico. Resnica ni nekaj, kar bi lahko konstruirali in prilagodili po svoje, Božja resnica nam **je bila razodeta**. Treba je preveriti svoje misli in zamisli, občutke, usluge in delo s skenerjem Svetega Duha. Tako bomo spoznali svoje najgloblje namene in jih po potrebi naravnali v smer, ki jo želi Gospod.

Marija nam na koncu vedno reče **Hvala vam**. V resnici bi se morali mi Njej zahvaljevati.

Prevod in priredba:
dr. Marta Ciraj

Vir:

<https://www.youtube.com/watch?v=FZhqg2QPpSQ>

Dragi prijatelji!

Tokrat smo prosili Marto Ciraj, ki za vsako številko revije pripravi krajši prispevek in spodbudo za sodelovanje, da nam razkrije, kako so Marijini obroki »zašli« v Slovenijo. Tako nam je povedala:

»Leta 2014 me je Magnus Mac Farlane Barrow (ustanovitelj fundacije, zamisel zanjo se mu je porodila v Medžugorju) s pričevanjem o Marijinih obrokih na medžugorskem Mladifestu navdušil zanje. Še isti dan sem poiskala izpostavo Marijinih obrokov, kjer sem srečala Milono Habsburg (potomko Habsburžanov, ki je tu zelo aktivna), vzela promocijski material in ga potem predstavila na avtobusu; dobila sem kar nekaj pozitivnih odzivov.

Kasneje sva s Petro Černivec šli v Zagreb, kjer imajo svojo izpostavo Marijinih obrokov Hrvati. Od njih sva dobili ohrabrujoče informacije. Ideja je bila nato predstavljena DPM – MIR Slovenija. Društvo jo je podprlo in na začetku leta 2015 smo začeli delovati kot samostojna

»enota«. Javno smo Marijine obroke predstavili istega leta na 2. Marijinem dnevu v Velesovem.

Darežljivost dobrotnikov presega vsa naša pričakovanja in vsem smo zelo hvaležni. Ker so potrebe stalne in še naraščajo, srčno upam, da se bodo vključevali še novi dobrotniki. Ogromno ljudi na svetu potrebuje pomoč in včasih se mogoče čutimo nemočne. A morda smo s svojim darom rešili nekoga, ki bo reševal duše ljudi, ali nekoga, ki bo reševal življenja. Morda smo tretjemu omogočili, da bo razvijal svoje talente, ali pa smo mu samo dali čutiti, da ga ima nekdo rad. V vsakem primeru je vredno pomagati! Mati Terezija pravi: 'Če ne bi dodali svoje kapljice, bi ta kapljica manjkala v morju! 'Zato prisrčna hvala za nazaj in naj korajža velja za naprej!«

Iz srca hvala za vašo darežljivost. V oktobru in novembru ste darovali **13.850 €** (od tega je ena družina prispevala 7.500 €). To pomeni topel obrok vsak dan v šolskem letu za približno 900 otrok!! Bog povrni!

Možnost prispevanja darov:
DPM-MIR SLOVENIJA,
Černetova 20, 1000 Ljubljana,

IBAN SI56 61000-0020668137
SKLIC: 00 1983-2002
NAMEN: Marijini obroki
KODA NAMENA: CHAR

ROMANJA

Od 14. do 15. decembra 2019. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4. uri zjutraj, nato pot čez Trebnje, Mirno peč, Novo mesto. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 30. decembra 2019 do 2. januarja 2020, za novo leto. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, povratek 2. januarja zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058.

Od 30. decembra 2019 do 2. januarja 2020, za silvestrovoinnovo leto. Duhovno vodstvo. Prijave in informacije: Petra 030/308-686.

Od 9. do 11. januarja 2020. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 11. decembra zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759

Od 18. do 19. januarja 2020. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4. uri zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 19. januarja v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 14. do 16. februarja 2020. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 16. februarja zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759

Od 15. do 16. februarja 2020. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4. uri zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 16. februarja v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 21. do 23. februarja 2020. Društvo prijateljev Medžugorja - Mir Slovenija organizira romanje v Medžugorje za vodiče, za duhovne spremljevalce romanj in druge. Odhod iz Ljubljane, in sicer izpred cerkve sv. Frančiška v Šiški, v petek, 21. februarja, ob 7.00, povratek v nedeljo, 23. februarja, pozno zvečer. Duhovno vodstvo g. Primož Krečič. Prijave: Frane 040/306-692.

Od 13. do 15. marca 2020. Odhod iz Kranja ob 19.00, Ljubljane (19.20), Novega mesta (20.30) in Metlike (21.00). Povratek 15. marca zjutraj. Prijave: Emilija 051/670-759

Od 14. do 15. marca 2020. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4. uri zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 15. marca v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 27. do 30. marca 2020. Odhod iz Ljubljane ob 6.00, pot preko Ribnice in Kočevja. Povratek 30. marca zvečer. Prijave: Marinka 01/839-46-15, 041/841-058 in Majda 01/836-19-24.

Od 28. do 29. marca 2020. Odhod iz Biča pri Velikem Gabru ob 4. uri zjutraj, nato pot čez Trebnje, Novo mesto, Metliko, Črnomelj. Povratek 29. marca v poznih večernih urah. Vse dodatne informacije in prijave: Hermina 051/773-032.

Od 30. aprila do 3. maja 2020. Romanje za Gorenjsko (Jesenice, Begunje, Radovljica, Kranj, nato mimo Žužemberka do Vinice). Duhovno vodstvo zagotovljeno (p. Marjan Potočnik iz Vipavskega križa). Informacije in program: jurij.bam@gmail.com ali Jurij 041/515-070.

POMEMBNO OBVESTILO

Vse bralce obveščamo, da je dokončno ukinjen naš TRR pri NLB. Odslej imamo račun odprt le pri Delavski hranilnici, in sicer je številka TRR: za Marijine obroke SI56 61000-0020668137, sklic: 00 1983-2002, za revijo Mir pa SI56 61000-0020667555, sklic 00 25061981-2019.

MIR – Odmev Medžugorja

Naslov uredništva: Černetova 20, 1000 Ljubljana, e-pošta: revija.mir@gmail.com

Izdajatelj in založnik: Društvo Mir Slovenija, Černetova 20, Ljubljana

Uredništvo: Primož Krečič (odgovorni urednik), Mirjam Sterle (glavna urednica), Herman Kocjančič, Petra Černivec, Klavdija Jurišič, Marta Ciraj, Frane Pavlovčič, Marinka Turina, Tanja Tršan Vodopivec, Janez Ahačič. **Jezikovni pregled:** Mirjam Sterle. **Oblikovanje:** Herman Kocjančič, Mirko Budimir. **Tisk:** Salve d. o. o., Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

Uredništvo si pridržuje pravico do krajšanja člankov in do izbora najprimernejših člankov za posamezno številko revije.

Dar za posamezno številko/posamezni izvod: 2 €. Dar za celoletno naročnino po pošti je 15 € za Slovenijo; za države EU je 20 €; za ostali svet pa 25 €. **Nov TRR** za dar iz Slovenije: SI56 6100-0002-0667-555 (odprt pri Delavski hranilnici), **sklic:** 00 - številka naročnika (na naslovu je pred imenom in priimkom) -2019

Za naročanje ali objavljanje revije kličite od 16. do 21. ure: Frane 040/306-692, Petra 030/308-686 ali pišite na e-naslov: revija.mir@gmail.com

Starejše revije so dostopne na www.medjugorje.si

V skladu z dekretom papeža Urbana VIII. in uredbo II. vatikanskega koncila izdajatelj izjavlja, da nima namena prehitovati sodb Cerkev o naravi dogajanj in sporočil, o katerih pišemo v naši reviji. Ta sodba pripada le zanesljivi avtoriteti Cerkev, katero vsi avtorji popolnoma upoštevamo. Besede, kot so »prikazanje, čudež, sporočilo« in podobne, so tukaj del človeškega pričevanja posameznikov.

25. decembra 1986: »Dragi otroci! Tudi danes se zahvaljujem Gospodu za vse, kar mi daje, posebno za ta dar, da morem tudi danes biti z vami. Dragi otroci, to so dnevi, v katerih Oče daje posebne milosti vsem, ki odprejo srce. Blagoslavljam vas in želim, da bi tudi vi, dragi otroci, spoznali milosti in izročili Bogu vse, da bi se mogel po vas proslaviti. Moje srce skrbno spremlja vsak vaš korak. Hvala vam, ker ste se odzvali mojemu klicu.«

Dar za revijo 2€